

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel . . . . .12 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314/900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: benedekfalvi Dr. Luby Gyula m. á. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: Kubik Béla orsz. képviselő, Dr. Békéssy Ferencz m. á. v. ügyész.

Ilkey László székesfevárosi hiv. főnök, Dr. Bankos Károly m. á. v. f.,

Nagy Józsa m. á. v. titkár, Horváth István mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.

b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.

b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetettik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezménye-

zettnek 2000 korona halálzási segély fizetettik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

Ezek képezik a biztosítottaknak A) csoportját, míg azok, akik a B) csoportba óhajtanak belépni, az itt felsorolt pénzbeli kedvezményeknek csupán felét kapják.

Ezen kedvezmények ellenértéke fejében az utóbbi csoportba belépők az első évben havi két korona, a második évtől kezdve havi 2 korona 50 fillér tagsági díjat, az A) csoportba belépők pedig az első évben szintén havi 2 korona, a második és a következő években havi 5 korona tagsági díjat fizetnek.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az A), mint a B) csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtanulul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Választmányi ülés. Egyesületünk választmánya, multkori h iradásunkhoz képest, hétfőn, május hónap 13-án este 7 órakor tartja a közgyűlést megelőző utolsó ülését, még pedig az egyesületnek új helyiségeiben (Budapest, VIII. ker., József-körut 29. szám, I-ső emelet.) Felkérjük a választmányi tagokat, hogy erre a kiválóan fontos ülésre minél tömegesebben megjelenni sziveskedjenek.

Helyiségváltoztatás. Értesítjük egyesületünk tagjait és lapunk előfizetőit, hogy hivatali helyiségeinket ez évi május hónap elsejével VIII. kerület, József-körut 29. szám, I. emelet alá tesszük át. Az egyesület fejlődése az év folyamán nemcsak teendőin-

ket szaporította, hanem már elkerülhetlenné tette azt is, hogy nagyobb, tágasabb helyiségekbe költözzünk. Május 1-ig minden levél, minden küldemény még a jelenlegi címre küldendő, május elseje után azonban már a fentebbi címre.

A jelzett időponttól kezdődőleg ugyancsak oda tesszük át lapunk szerkesztőségének és kiadóhivatalának a helyiségeit is.

Bizalmi férfaink folytatólagos jegyzéke:
Mauthner Vilmos, Győr. *Bodonits* Lajos, Szombathely. *Horváth* Gyula, Sárvár. *Bergl* Gyula, Komárom-Ujszőny.

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 16. számában kimutatott segélyösszeg ... .. 7400 korona.

Ujabb segélyek:

886. Okos Sándor, máv. mozdonyvezető, Nagy-Becskerek (neje halála után) ... .. 300 korona.

Balesetsegélyek.

Lapunk 16. számában kimutatott segélyösszeg ... .. 10.666 korona 66 fillér

Betegsegélyek.

Lapunk 16. számában kimutatott segélyösszeg ... .. 3100 korona.

Ujabb segélyek:

140. Barmos Sándor, máv. segédőr, Kecskemét	10 korona.
213. László Antal, máv. raktárnok, Erzsébetfalva	10 »
568. Kell Mihály, máv. pályáőr, Déva	30 »
620. Hordossy János, Budapest	30 »
2265. Csutorás József, pályamunkás, Eger	25 »
3088. Sziebner Lajos, őrhelyettes, Vulcsezd	10 »
3466. Tancsics Imre, munkás, Szombathely	20 »
356. Terényi Péter, pályáőr, Déva	10 »

Olvasóinkhoz.

Folyó évi május hónap 1-jével új előfizetést nyitunk lapunkra mindazok számára, akik egyesületünknek nem tagjai, de akik úgy a balesetbiztosításnak kedvezményében, mint egy komoly és tartalmas hetilap hasznos, szórakoztató olvasmányában részesülni akarnak.

Lapunknak legutóbb megjelent számai tesznek tanubizonyságot róla, hogy ilyen komoly, tárgyilagos és tartalmas egyesületi közlöny — legalább ebben a szakmában — ez idő szerint nincs sehol az országban. De nincsen olyan lap sem, amely a balesetbiztosítás kedvezményét mindenkinek, kivétel nélkül, oly olcsó árban nyújtaná, mint a mi heti közlönyünk.

Nem egyesületi tagok részére a lap előfizetési ára havonként egy korona. Ennek ellenében megkapják az előfizetők a minden vasárnap megjelent lapot, és a »Nemzeti Baleset-Biztosító Részvénytársaságnál« 2000, azaz kétezer koronáig vannak biztosítva halált okozó, vagy állandó és teljes munkaképtelenséggel járó baleset ellen, szintugy ezen 2000 korona arányában minden olyan baleset ellen, amely részleges, de állandó rokkantságot okoz. Erről a biztosításról minden előfizető — aki nem a »Kitartás«-egyesületnek tagja — egy külön biztosítási kötvényt kap.

Ezen lapelőfizetés nem tévesztendő össze magával az egyesületi tagsággal. Mert az egyesületi tagok úgy mint eddig, továbbra is díjtalanul kapják a lapot és az azzal járó összes kedvezményeket. Akik pedig még nem egyesületi tagok, de a lap élén felsorolt kedvezményeket óhajtják elérni, azoknak nem elég csak magára a lapra előfizetniök, hanem szabályszerű felvételi igazolvánnyal az egyesületbe való felvételt kell kérelmezniök.

Egyesületünknek minden egyes tagját felkérjük, hogy a lapot minél szélesebb körökben ismertessék, megkedveltessék és ezzel nemcsak az egyesületnek, hanem önönmaguknak is hasznot hajtsanak. Mert az egyesületnek terjeszkedése és megerősödése minden egyes tagnak megerősödése egyuttal. Különösen a bizalmi férfiakat kérjük, hogy úgy a lapnak, mint az egyesületnek érdekeit ebben az irányban is karolják fel és terjeszszék, a kellő felvilágosításokat, útbaigazításokat minden irányban megadják s a lap külön előfizetési díjait szokásos úton juttassák az egyesület pénztárához.

Ujból hangsúlyozzuk, hogy nem egyesületi tagok részére az előfizetési díj — baleset ellen való biztosítással együtt — havonként egy korona, negyedévenként három korona, félévenként hat korona, egész évre pedig tizenkét korona.

Még egyszer a szolgálati fegyelem.

(T. A.) Lapunknak egyik legutóbbi számában*) »Szolgálati fegyelem« czim alatt megjelent cikkünkre vonatkozólag kell még egyet-mást elmondanunk. Kell pedig azért, mert özönével kaptuk a leveleket minden oldalról és azokat válaszadás nélkül hagyunk nem illik. Ahhoz pedig nincsen időnk, hogy mi minden egyes ilyen levélre külön felelhessünk.

A levélírók nagyon megkönnyítették a helyzetünket, ami a feleletek természetét illeti, mert leveleiknek kilencz-tizedrésze majdnem egyformán dicséri vagy szidja a szolgálati fegyelem dolgában elfoglalt álláspontunkat. Amivel lehetővé tették nekünk azt, hogy egy cikkben végezhesünk a dicséretekkel is, a kifogásokkal is.

A dicséretekkel, engedjék meg, de nem foglalkozunk. Elég öröm, elég jutalom az nekünk, hogy komoly szavaink utat találtak oda, ahová intézve voltak: a komolyan gondolkozó emberek lelkiületéhez.

De már a bírálatnak, a gáncsnak határozottan elébe állunk. És visszaverjük a támadókat a saját fegyvereikkel, ahogy megérdemlik.

Tehát. Azt kérdi a levelek egyik része, hogy magyarázzuk meg, hogyan viselkedjék az alantas ember a maga feljebbvalójával szemben, hogy a fegyelem ellen ne vétsen? Mert ahány feljebbvaló, annyiféle a gusztus; ahányféle a hangulat, annyiféle a fegyelem.

No, ebben van valami igaz. Magunk is tapasztaltuk, annyi éveken át folyton benne élve a külső szolgálat őrölmalmában, hogy ahány ember, ahány feljebbvaló — az mind másképp magyarázza a szolgálati fegyelmet és annak szükségszerű, külső megnyilatkozását. Az egyik szereti, ha alantasai katonás merevséggel viseltetnek irányában, ha személyesen érintkezik velük. A másiknak meg épp ellenkezőleg az a kedves embere, aki csúszómászó alázatossággal, flótázó hangon olvadozik a főnöke előtt, boldogan és hálásan mosolyogván még akkor is, amikor szidást kap. A harmadik különös előszeretettel viseltetik az ugynevezett fenegyerekek iránt, akiknek sok ráfér a rovására (és rendszerint sok is van mindig rajta), de akik azon tehetséggel vannak megáldva, hogy a nehéz helyzetekben ügyesen tudják kivágni magukat. A negyedik azt az emberét szereti, aki sokat tud neki beszélni; az ötödik meg azt, aki nem

*) A 13-ik számban.

szól, csak akkor, ha kérdik. Sok feljebbvalónál más a felfogás a szolgálati fegyelem mi-voltáról, ha ő jókedvében van, és más, ha valamiért megharagszik. És így tovább.

Hogy tudjon hát az az alantas közeg, az a beosztott alkalmazott ennyi mindenféle izlést kitanulni? Hogyan tudjon ennyi mindenféle fegyelmi felfogáshoz alkalmazkodni — kérdi a levélírók egy része — mikor ő is csak ember? Ember, aki nem arra született, hogy a természetét megtagadja, és aki nem azért szolgál, hogy mások szeszélyeinek a rabszolgája legyen? Hiszen eszével szolgálja meg a kenyerét és nagyon is kiveszi a maga részét a felelősségből!

Mindezekre a felelet nagyon egyszerű.

Minden ember, akinek parancsolnak (és ki nem ilyen, ha még akkora nagy ur is?), tudja és ismeri a maga szolgálati kötelmeit. Teljesítse ezeket pontosan, lekiismeretesen; teljesítse fáradhatatlanul, soha nem lankadó kötelességérzettel. Még akkor is, amikor egyéni érzelmei kedvetlenné, elkeseredetté teszik a kedélyét; akármilyen legyen ennek az elkeseredésnek az oka. Válassza mindig külön a maga hangulatát a szolgálat érdekétől; és soha, egy perczre se jusson eszébe, hogy ezt az érdeket alárendelje a maga egyéni hajlamainak.

Mert ez az érdek felette áll mindenszeszélynek, minden hangulatnak és egyéni hajlamnak. Ez szent és sérthetetlen, mert mindannyiunknak közös kincse. Kötelezi a legnagyobb urat épp úgy, mint a legkisebb szolgát. Ha ki ez ellen vét, a közösség ellen vétett. Minél magasabb állásban tette ezt, annál súlyosabb a vétsége. Első és elengedhetetlen feltétele tehát a szolgálati fegyelemnek, hogy ez a kötelességtudás, ez a kötelességérzet vérebe menjen át mindenkinek.

Aki így fogja fel a maga szolgálatát, az nem fog vétetni a fegyelem ellen soha. Annak nem kell törődnie azzal, hogy jókedvű-e a főnöke, vagy rosszkedvű; hogy tud-e ő ennek a főnöknek kedvében járni, vagy nem; hogy tetszik-e, magyarul mondva, arculata a feljebbvalójának, vagy sem. Az nem fog szolgálilag megalázkodni a feljebbvalók előtt, mert nincs rá szüksége, hogy így szerezze meg azok jóindulatát. Az viszont nem fog soha megfélemedezni arról, hogy tisztességtudással, illemmel tartozik ezeknek a feljebbvalóknak; még akkor is, ha azok eljárása vagy magaviselete nem felel meg egy vagy más dologban az ő nézeteinek.

Az ilyen ember megnyeri mindenkinek tiszteletét és szeretetét; azt megbecsülik kar-

társai és feljebbvalói. És ha az utóbbiak között lenne olyan, aki személyes ellenszenvből érezteti fölényét a beosztott közeggel: a hű kötelességteljesítésben tanusított határozott kitartás előbb-utóbb meg fogja törni az ilyen főnök ellenszenvét, s az maga is tisztelettel fog adózni a kötelességérzet ezen szép példájának, meg fogja becsülni ezt az ő emberét.

Igaz, hogy nehéz dolog, kivált a mi súlyos szolgálatunknál, az egyéni érzést mindenkoron ennyire feltétlenül alárendelni a szolgálati érdekeknek. Amikor sem az ellenszolgálmány, a javadalmazás, nem áll arányban a nagy felelősséggel és a megkövetelt fáradsalakkal, sem a testületben nem fejtett még ki annyira a fegyelem érzete, hogy súlyos botlások ne követtessenek el ellene mindenuntalan itt is, ott is. De aki igazában és komolyan fogja fel a maga hivatását, az még sem fog abba a veszedelmes másik szélsőségbe átsapni, hogy csak azért is hanyagul, rosszul végzi a maga dolgát, csak azért is fegyelmetlen lesz, mert egyéni érdekei nem találnak a szerinte megfelelő méltatásra. Ezt a felfogást egy kötelességtudó ember a maga lelkiismeretével összeegyeztetni nem fogja soha; mert tudja, hogy vétene vele a saját meggyőződése ellen, és tudja azt is, hogy ezen az uton a mellőzött vagy sértett ambíció kielégítve, a sanyaru helyzet javítva még soha nem lett. Ő úgy gondolkodik erről a dologról: Előbb megteszem a kötelességemet és azután bátran, nyílt homlokkal, férfias szóval követelem azt, ami ezért jogosan megillet.

És vajjon mit gondolnak az olvasók, ha mind az a negyvenezer vasutas egyértelműen így gondolkoznék, vagy eddig is így gondolkozott volna, hol lennénk ma már?

Ez az éremnek egyik oldala. Nézzük a másikat is. A fegyelemnek azt a részét, amely lefelé nyilatkozik meg. Mert a szolgálati fegyelmet nemcsak követelni kell tudni, de gyakorolni is. Felfelé épp úgy, mint lefelé.

És itt, ennél az utóbbinál, talán még több a panasz, mint az előbbinél. A hozzánk beérkezett levelek legnagyobb részéből legalább erre kell következtetnünk. Mert az alantas személyzetnek, a beosztásban lévő közegeknek szinte állandó a kesergésük, hogy a feljebbvalók méltatlanul bánnak velük.

Hát ebben is sok az igazság. Tapasztalásból mondjuk. Legkivált a hivatalnoki kar-nak fiatal tagjai vétenek ezen fegyelem ellen; azok, akik a forgalmi szolgálat révén folytonos érintkezésben vannak az altiszti és szolga-személyzetnek igen nagy tömegeivel.

Hogy mi mindenben nyilvánul meg ezen fegyvelemsértés, azt így kevés szóval elmondani szinte lehetetlen. A legkidomborodóbb jelenségei azonban annyira közismeretűek, hogy a felvetett kérdés keretén belül legalább ezekkel behatóbban foglalkozni helyénvalónak tartjuk.

Ezek a feljebbvalók rovására eső leggyakoribb vétkek a szolgálati fegyelem ellen: a rossz példaadás a szolgálati kötelem teljesítése terén, félreismerése a saját hatalmi hatáskörnek az alantasok irányában, és többkevesebb hiánya azon érzéknek, hogyan kell az alantas közegekkel szolgálatban bánni és érintkezni.

Az első pont a legkényesebb és legveszedelmesebb. A rossz példaadás. Aki mint feljebbvaló valamely mulasztást, szolgálati vétséget követett el, az sokszorosan vétkezett a szolgálati fegyelem ellen. Vétkezett a közös és legfőbb érdek, a szolgálat biztonsága ellen. Vétkezett hivatali esküje s az ő feljebbvalói ellen. Vétkezett az alantasok ellen, akiknél ez a legveszedelmesebb eszköz a fegyelem meglazítására. Vétkezett végül saját maga ellen, mert kockáztatta azt a jogát, hogy alantasaitól tiszteletet, becsülést és engedelmisséget követeljen, amikor ő maga ennek az ellenkezőjére adott példát. Aki ilyen vétséget elkövet, az vessen magára, ha annak következményei azután reá nézve kellemetlen jelenségekben nyilvánulnak meg. Csakhogy a gyakorlati életben azt látjuk, hogy épp az ilyenek a legtüremlenesebbek, a legkövetelőbbek az alantasok irányában. Persze, a baj sohasem jön magában. Jobban érzi magát, ha társai is vannak.

A második pont, hogy sok feljebbvaló, félreismervén a maga hatalmi jogkörét, olyan dolgokat követel az alantasoktól és rendszerint olyan modorban, hogy szükség nélkül bántva meg azok önérzetét, felkölti bennük a dacznak, az ellenszegülésnek mindig harcra kész ördögét. Ha más következményei nincsenek is az ilyen fellépésnek, de az a káros hatásuk mindenkor megmarad, hogy az alantas közeg elkedvetlenedik, bizalmatlan, sőt amugy magában ingerült lesz feljebbvalójával szemben, aminek megint csak a szolgálati érdek vallja nagy kárát. Amelyik feljebbvaló tehát igazán szívében viseli a szolgálat érdekét, az sohasem feledje el, hogy az alantas közegben az önérzetet nem elnyomni, de inkább fejleszteni kell. Ezt pedig csak úgy fogja elérhetni, hogy ámbár a legnagyobb szigorral követeli meg a szolgálati kötelem teljesíté-

sét, sohasem megy — pláne személyeskedő indokokból — annyira, hogy megfélemedezzek arról, kitől mit szabad és kitől mit lehet követelnie.

A harmadik pont — no ez már a nevelés, a műveltség kérdése. Mindenkor erélyesen, tapintatosan bánni az alárendelt alkalmazottal, anélkül azonban, hogy ez vagy gorombáskodásnak, vagy gyöngeségnek, az erély hiányának látszassék. Mert a szigorúság, az erélyesség nem abban áll ám, hogy ki tud jobban gorombászkodni, ki tud cifrábban káromkodni. Ez csakis úgy magyarázható helyesen, hogy a feljebbvaló fellépése legyen komoly és határozott, intézkedései megfeleljenek a szolgálati utasításoknak és ne provokálják az alantasok bírálatát. Rendelkezéseiben sem megalkuvást, sem feleselést ne tűrjön; szavaiban és tetteiben a tisztesség határain soha túl ne menjen.

Fiatal hivatalnokok szeretnek ez ellen leginkább véteni, akik belejutnak egy nehéz felelősséggel járó állásba vagy helyzetbe, de még nem ismerik sem az életet, sem az embereket. Főként nem az utóbbiakat. Túlnyomó többségükben olyan körökben nevelkedvén, ahol legfeljebb csak a házi cseléddel szemben való parancsolgatás kétes értékű fegyelmi jogát ismerhették meg, nem tudják magukat nagyhirtelen beletalálni abba a helyzetbe, hogy most meglelt emberekkel rendelkeznek. Így azután egyik szélsőségből a másikba esnek. Egyik nagyon is engedékenynyé válik, elnézővé a személyzettel szemben, a másik meg gorombásodik úgy, ahogy emberből csak kifér. Egyik mosolyog vagy a vállát vonogatja ott, ahol keményen kellene fellépnie, a másik kegyetlen szidalmakra fakad ott, ahol erre tulajdonképpen semmi oka sem lett volna. Így vannak folytonos kollízióban hol a szolgálattal, hol az emberekkel, amíg sok kellemetlen tapasztalás, sok keserű óra árán eljutnak ahhoz a meggyőződéshez ők is, hogy bizony könnyebb tudomány a szófogadás, mint a parancsolgatás. Ebben a hibában még az a jó, hogy idővel mindenki kivedlik belőle. Megtanítja erre maga az élet.

*

Így néz ki a szolgálati fegyelem. Az, amelyik felfelé irányul, és az, amelyik lefelé érezteti a maga hatását. Bár így éreztetné mindig.

Hogyan neveljük magas dereku gyümölcsfákat.

A gyümölcsfa-csemeték nevelésénél a jó kertész nemcsak arra szokott vigyázni, hogy a csemeték épek, életerősek legyenek, hanem hogy azok lehetőleg szép alakot is kapjanak. Egyik a magas dereku fát szereti, másik az alacsonyat vagy éppen a törpéket.

Mindezt tetszés szerint elérhetjük, ha a gyümölcsfát már csemete korában vesszük megfelelő kezelés alá. Nézzük például, mit kell tennünk, ha magas dereku fát akarunk egy csemetéből nevelni.

Mikor a csemete két esztendő, kiválasztjuk annak gallyai vagy szemei közül azt a hajtást, amelyiket főhajtásnak szántunk. Ne nézzük ilyenkor azt, hogy melyik a legerősebb, de inkább, hogy melyik a legjobb állású és irányú hajtás. Ezt a hajtást azután aszerint, hogy erősebb vagy gyöngébb-e, harmadára vagy felére visszametszjük. A hajtást annál jobban kell visszametszeni, mennél gyöngébb az; mert tudvalevő dolog, hogy a hosszúra metszés rövid hajtást, a rövidre metszés meg hosszú hajtást idéz elő. Mert a buja hajtású ágnál az erős visszametszés által a hajtás nagyon kövér lenne, s a béle elvastagodnék, ami nem válik hasznára a fának. Lévének a kövér hajtások sokkal hajlandóbbak mindenféle betegségre, azután törekenyebbek és gyengébbek is.

A főág visszametszése alkalmával a mellékágakat leszedni nem szükséges. Mert ezek szívják a földből a táperőt, s ezek segítik elő a csemete derekának a megvastagodását, megizmosodását. Ha a mellékágakat leszedjük, a csemete hirtelen felnyulik ugyan, de a dereka gyenge marad. Hasznos azonban, ha nyáron ezeknek a mellékágaknak végeit lecsipegetjük, levagdadjuk; mert így az erő visszaverődik a fa derekára és ennek a vastagodását segíti elő. A mellékágak kezelésével a netán görbe dereku csemetét is egyenesre növeszthetjük, ha azokat a gallyakat, melyek a görbe oldal felé hajolnak, a szükséghez képest, többször megvagdossuk, a másik oldalon levőket pedig szabadon nőni engedjük.

Nagy gondunk legyen a csemete tövére, amely körül a föld mély porhanyítása nem szükséges ugyan, de az igen, hogy a tő a gatzól teljesen tisztán tartassék.

A főág visszametszését a harmadik évben — és a szükséghez képest a következő években is — ismételni kell. Vigyázzunk azonban, hogy minden újabb ilyen visszametszés alkalmával a végső szem az ágnak ne azon az oldalán legyen, amelyiken a mult évi visszametszés végső szeme volt; mert ha erre nem ügyelünk, könnyen görbére neveljük a fát. A mellékágak csonkázását azonban csak úgy folytassuk, mint ahogyan azt kezdetben tettük volt.

Mikor azután a csemete már elérte a kellő magasságot s a dereka is eléggé megvastagodott, úgy hogy most már feltételezhetjük, hogy a korona kifejlése szépen megindulhat, kora tavasszal a koronáig simára letisztítunk a fáról minden olyan ágat, amelyik csak a derék erősítésére szolgált, s leszedjük azokat a felső gallyakat is, melyeket a korona képzéséhez nem tartunk szükségesnek. Erre az utóbbi célra teljesen elégséges három-négy jó állású és egészséges, erősebb főágnak a meghagyása.

Nem tanácsos, hogy a fácskát ebben az esz-

tendőben átültessük. Azért nem, mert ez a nagy operáció ugys erősen igénybe vette annak minden erejét, és mert tapasztalati tény, hogy a fának szüksége van arra, hogy ezeket a nagy sebeket »kiheverje«, illetve, hogy azok minél előbb és háborítlanul beforrjanak.

A kínai nők.

Most, hogy az egész világ tekintete a »megpacifikálendő« mennyei birodalom, Kína felé irányul, az újságok és folyóiratok nem győznek eléggé ennek a furcsa népnek életével és viszonyaival foglalkozni. Hadd közöljünk mi is néhány érdekes vonást róluk, nevezetesen a kínai előkelő nőkről.

Egy német tiszt írta meg nemrégiben haza az övének, hogy amikor egy ízben a maga csapatjával Peking vidékén portyázott, egy egész sereg előkelő kínai nővel találkozott, akik útban voltak az ország belseje felé. Ellenséges országban, háborus időben lévén; a tiszt a maga utasításaihoz híven, kénytelen volt a hölgyek kocsijait átkutatni, hogy nincsenek-e azokban esetleg fegyverek elrejtve. Ezen átkutatás végtelen kínosan hatott a kínai hölgyekre, akik iszonyuan félték attól, hogy ezek a fehér arcú ördögök csak egy pillantással is megláthatnák — az ő nyomorékká szorított apró lábacskaikat. Semmi áron a katonák előtt a kocsikról leszállani nem akartak, s amikor a németek egyszerűen leemelték őket, rögtön lekuporodtak a földre és úgy dugdosták ruháik alá az ugynevezett piskóta-lábaikat. Arczocskáik, a tiszt véleménye szerint, igen kedvesek valának.

Miként a mi nőinknél, a kínai előkelő asszonyoknál is a női becsület képezi a legféltettebb kincset. Peking bevételével alkalmával az ilyen kínai nőknek egész tömegei lettek öngyilkosokká, csak azért, hogy az orosz vagy a japán katonák (ezektől rettegnék a kínaiak legjobban) erőszakosságának ne essenek áldozatul. Egy vagyonos kínai uriember házában, a legdiszesebb szoba mestergereidáján, hét nő akasztotta fel magát egymás mellett — a kínai urnak feleségei. Testeik még melegek voltak, mikor a prédára éhes apró japán katonák a házba betörték.

A női becsület ezen meghatározó védelmének példáját csak az képes a maga érdeme szerint méltányolni, aki tudja, hogy az előkelő kínai családok korántsem nevelik leánygyermeküket az eféle heroikus tettekre. Ellenkezőleg, ott az ősi szent szokás úgy hozza magával, hogy a leány ne tanuljon semmit, csak a lustálkodást.*) Mert ennek a restségnek a kifejtése is bizonyos, szokás szentesítette szabályokhoz van kötve, amelyeket minden kínai uri fajtának jól kell ismernie. Ott az az elv, hogy annál nagyobb az ur, minél kevesebbet kell dolgoznia. (Hát minálunk nem? Szerk.) És az igazi ur jelleméhez tartozik, hogy ő ennek a maga dologtalansági gyöngy-állapotának minél szembetűnőbben kifejezést tudjon adni. Ebben találja magyarázatát az a — szerintünk bolondos — divat is, hogy a kínai urak és hölgyek ujjnyi hosszúságúra növesztik a körmeiket, s hogy azoknak esetleg bajuk ne történjék, még tokocskákat is huznak rájuk. Mert azt tartja a kínai ember, hogy akinek akkora körmei vannak,

*) No, ehhez talán Kinában sem kell valami nagy akadémia!
A szedőgyerek.

arról már igazán nem lehet feltételezni, hogy munkával mocskolja be kezét. Az ilyen tehát igazán *ur*. A hölgyek persze, hogy még jobban hódolnak ennek a remek divatnak. Nem is tanulnak meg egész életükön át egyebet, mint talán egy kicsit himezgetni, egy kicsit gitározni (amihez jó a hosszú köröm), no meg — egy kicsit (?) szeretkezni.

Ennek a divatnak folyománya a másik és még nagyobb hóbort, hogy az olyan mama, aki ad valamit a háza becsületére és a leánykája jövőjére, ezt a szegényt már gyermekkorában nyomorékká teszi a lábaira, amennyiben a lábfejet és a sarkat annyira le- és egymáshoz szorítja (facsnizza), hogy a gyermek szinte képtelen a lábain járni. Így marad az a nő egész életén át; mert nagy szégyen volna reá nézve, ha kisülne valahogyan, hogy ő képes a maga lábán járni; tehát esetleg még arra is, hogy valamit dolgozzék! Azért uri nő, hogy sem a kezeire, sem a lábaira szüksége ne legyen. Elvégzik helyette a dolgot is, a járást is a szolgálái.

Mi és a mi asszonyaink nagyon csodálkozunk azon, hogy a lábnyomorításnak ez az esztelen divatja hogyan volt képes évezredek át megmaradni. A kínai urak és hölgyek pedig nem kevésbé csóválják a fejeiket azon, hogy ugyan hát azok az európai nők miképp is tudják annyira agyonölni testeiket azzal a csúf derékfűzővel? Hogy mitől lehet az jó vajjon?

Mi szokatlannak, furesának találjuk, hogy a kínai uri nő egész életén át egyebet sem tesz, mint a körmeit növeszti. A kínai nők viszont nem győznek eléggé bámulni azon, hogy miért nem tesznek az európai asszonyok egyebet, mint folyton új és új divatok feltalálását. Mert önáluk a ruhák szabása évezredek óta ugyanaz: bokáig érő széles és bő bugyogó, a fölött egy jobban a testhez álló hosszú alsó kabát, majd ismét e fölött egy hosszú, hálóköntös alaku felső kabát, igen bő ujjakkal, ezt a derékon egy óv szorítja össze. A ruhák a legfinomabb selymekből vagy kelmékből készülnek, valódi arany- és ezüst-himzéssel vannak diszítve s télen drága prémmel béleltetnek ki. Az apró, nyomorék lábacsok piskóta-alaku cipőcskébe vannak szorítva, mely cipőcské hasonlóképpen posztból, selyemből vagy bársonyból készültek és drága himzésekkal vannak borítva. A legyező sohasem hiányozhatik egy kínai uri nő tolettje mellől, s rendszerint az óvba dugva viseltetik.

A hajukra kiválóan nagy gondot fordítanak a kínai nők. Míg a leányok a bodrosabb hajviseletet szeretik, addig az asszonyok mindenféle ragadós pomádéval kenetik a hajukat, csak hogy az minél laposabban simuljon a fejhez. A cifra tüket, szalagokat, gyöngyöket stb. azonban egyaránt viseli fején leány és asszony.

Ne mondja azonban senki, hogy a kínai nők semmiben sem hasonlítanak az európai nőkhez. Oh igen, egy dologhoz épp úgy értenek, vagy talán még jobban. És ez az — arcfestészet.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Az állatok értelmessége. (L.) Igen sok természettudós foglalkozott már azzal a kérdéssel, hogy megismerik-e az állatok a képeket, és felfogják-e azoknak értelmét. *Humbolt Sándor*, a nagy természet-

tudós, egy kis szelídített majom elébe darazsakat ábrázoló képet rakott, s a kis majom azonnal utána kapott a festett bogaraknak s fel akarta őket falni. A lashi-i Buddhista-kolostor előtt egy ólomból öntött modell volt kitéve, a mely egy kutyát ábrázolt. E kutyát egy óriás kígyó egyszer elevennek nézte és elnyelte. A madarak a tükörben megismerik önmagukat: egy szelídített rigó előszeretettel üldögte a tükör előtt és füttyörészgetett hasonmásának. A kutyákat tükör elé állítva, különféle viseletet tanusítanak; az egyik megugatja a képmását, a másik pedig bepiszkolja s így ad megvetésének kifejezést. Egy patkányfogó kis kutya megugatott a képtárban egy nagy kutyát ábrázoló festményt s azután aggodalmat kifejező vonítások között kirohant a teremből. A müncheni képtárban egy kopó »Diana vadászatát« látva, hangos csaholással adott tetszésének kifejezést, és erőnek erejével a vadat üldöző festett kutyákhoz akart csatlakozni.

A vő boszuja. Párisban a Rue St. Honorén lélekszakadva szalad egy öreg úr a fiakker után, hogy megállásra bírja. A kocsis ugyan feléje csapott párszor az ostorral, még se akadályozhatta meg, hogy az öreg úr el ne kapja lova zabláját és a közeli rendőrségi őrszobába ne vezesse. Miközben örvendezve kiáltá:

— Végre megcsiptem a gézenguzt, a csalót.

A rendőrségen azután előadta, hogy ő szállodatulajdonos a Saint-Martin-utcában.

— Ez az úr, folytatá azután, négy hét előtt szobát bérelt és nálam is étkezett. Tisztességes szándékát nem vontam kétségbe és nem kértem, hogy előre fizessen. Négy héten át meglehetősen nagy lábon élt, ma pedig megszökött tőlem. Hátrahagyott levélben azt írta nekem, hogy őt nagy utiládájának tartalmából kártérittessem magamat. Felbontottam a ládákat és nem találtam bennök egyebet, mint téglákat.

A vádlott nem tagadta mindezt, csupán azt hozta föl mentségül, hogy a turpisságra egyik jó barátja, a szállodás veje biztatta őt fel. Az kérte meg, hogy menjen Párisba, lakjék apósa szállójában jó hosszú ideig, csináljon jó sok adósságot, azután szökjék meg és hagyja hátra utiládáit, melyeket szintén a vő töltött meg téglákkal.

— Én csak barátomnak akartam kedvében járni és a felelősséget is ő reá háritom.

A rendőrség a vőt kérdőre vonta és beismerése után a számla kifizetésére kötelezte.

A boszuálló vő postára tette a 800 frankot barátja adóssága fejében, miközben felsóhajtott:

— Hej! nem édes a boszu, hanem — drága.

Jövedelmező csókok. IV. Edvárd angol király igen szép férfi lévén, a nők körül mesés szerencsének örvendett. Mivel azonban örökös pénzzavarokkal küzdött, ezt a szépséget igen előnyösen szokta volt értékesíteni.

Egy ízben a vén, de dúsgazdag Sandford ladynek beszélve el a legujabb pénzbaját, szerelmes csókot nyomott a nénike hervatag arcára.

— Ez az udvariasság megér száz fontot — sutogá az öreg lady, boldog lévén, hogy — nem annyira egy király, mint inkább egy szép férfi puszilta meg őt.

Mire Edvárd hirtelen föléje hajolt, s az ajkait csókolta meg, mondván:

— Mylady, duplán édes az ilyen csók.

Mylady elérte a célzást, és még kétszáz fonttal toldotta meg a csókok árát.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Merengés.

Búsan járok szép virágos kert öln,
Édenkertnek szerelemfelt mezején.
Árvalányhaj, bízavirág, kéknefelejts szálak:
Mondjátok meg, bánatomban hova, merre szálljak?

De a virágok nem hallgatnak reám,
Dülöngélnék esti szellő fuvalmán.
S míg én kérdő szavaimra feleletet várok:
Lehajtja a sötét éjjel sűrű fátylát rájuk.

Hoffmann, Ferencz.

A malom ostroma.

— Zola E. után francziából fordította *Luby Gyula.* —

III.

A német főhadparancsnokság rendelete szerint minden oly franczia, ki fegyverrel kezében fogott el, s a rendes hadsereghez nem tartozott, azonnal főbe lövették. Még a szabad csapatok sem ismertettek el hadviselőknak. A németek azért mutattak ily rettentő példákat a tüzhelyeket védő parasztoknak, hogy a népfölkelést megakadályozzák, mert ettől igen féltek.

A tiszt magas, szikár s mintegy ötven éves ember volt; röviden kikérdezte Domokost:

— Idevaló ön?

— Nem. Belga vagyok.

— Miért fogott fegyvert? . . . Mindez nem tartozik önre.

Domokos nem felelt. A tiszt e pillanatban észrevette Francziskát, ki sebével homlokán s halott-halványan hallgatta beszédüket. Egymás után szemügyre vette a fiatalokat, s azután folytatá:

— Nem tagadja, hogy lőtt?

— Lőttem, a mennyiszor csak tudtam, — válaszolt Domokos nyugodtan.

E vallomásra különben nem volt szükség, mert egészen fekete volt a puskaportól s válla sebéből csepegett a vér.

— Jól van, — mondá a tiszt. — Két óra múlva főbe lövtem.

Francziska nem sikoltott föl. Kétségbeesett mozdulattal, esdeklőleg összetette kezeit. A tiszt észrevette e mozdulatot. A katonák egy szomszéd szobába vezették Domokost s szemmel tartották. A fiatal leány egy székre rogyott; nem tudott sirni, a kétségbeesés összeszorította torkát. A tiszt folyton figyelt reá, s végre így szólt:

— E fiu fivére önnek?

Nemet intett fejével s hallgatott. A tiszt folytatá:

— Régóta lakik e környéken?

Francziska igenlőleg intett.

— Így tehát jól ismeri a szomszédos erdőket?

A leány ezuttal válaszolt:

— Igen, uram, — mondá a meglepetés hangján.

A tiszt megfordult és a községi bíró után tudakozódott. Francziska fölállott, a remény halvány pirral borította arcát, s maga sietett atyját előhívni.

Merlier apó a tüzelés megszűnte után azonnal kiment, hogy a malomkereket megnézzé. Leányát imádta, Domokost is szerette, de a malomkerék sem utolsó helyet foglalt el szívében. Miután a fiatalok épen menekültek a küzdelemből, a kedves kerékre gondolt, mely bizonyára sokat szenvedhetett. Kihajolt a nagy tengelyre s szomorúan vizsgálta a sérüléseket. Midőn Francziska érte jött, már deszkadarabokkal foltozgatta a repedéseket.

— Apám, — mondá — hivatnak.

Azután sirásra fakadt, s elbeszélte neki, a mit hallott. Merlier apó vállát vont. Oh! nem szokták az embereket oly könnyen lelővöldözni. És nyugodt arczával visszatért a malomba. Midőn a tiszt éllelmi-szereket követelt tőle katonái számára, azt felelte, hogy Rocreuse lakosai nincsenek durvasághoz szokva és semmit sem kapnak tőlök, ha erőszakot alkalmaznak. Ő mindent magára vállal, de csak azon föltétellel, ha egyedül hagyják cselekedni.

A tisztet kezdetben boszantotta e nyugodt hang, de azután engedett az aggastyán rövid és határozott szavainak. Majd visszahívta a távozó öreget s azt kérde tőle:

— Hogy hívják ez erdőt itt átellenben?

— Ez a sauvali erdő.

— És meddig terjed?

A molnár mereven reá nézett.

— Nem tudom — felelé — és távozott.

Egy órával később a tiszt által követelt hadisarcz, pénz és élelmiszerekben az udvaron állott. Az éj közeledett s Francziska nyugtalanul kísérte a katonák mozdulatait. Nem távozott a szobától, hová Domokos zárva volt. Hét óra tájban lázas aggodalom szállta meg: a tiszt a fogoly szobájába lépett s ő tovább egy negyedóránál hallgatta beszélgetéseket. A tiszt egy pillanatra megjelent a küszöbön s német nyelven parancsokat osztott katonáinak; Francziska nem értette beszédét, de midőn tizenkét katona fegyveresen az udvar közepén sorakozni kezdett: halálos félelem vett rajta erőt, s azt hitte, hogy mindjárt meghal. Tehát el van végezve, az ítélet csakugyan végrehajtatik. A katonák mintegy tíz perczig állottak a sorban; Domokos hangja mindinkább emelkedett a börtönben. Végre a tiszt kijött s e szavakkal csapta be az ajtót:

— Jól van, gondolkozzék tehát . . . Holnap reggelig időt adok reá.

Azután egy mozdulattal elparancsolta a tizenkét katonát. Francziska eltompulva bámult utánok. Merlier apó, ki pipájával szájában nézte e jelenetet, atyai gyöngédséggel közeledett felé és karját megfogva, szobájába vezette őt.

— Viseld magad csöndesen — mondá; — igyekezzél aludni . . . Holnap reggel majd megválnék, mi fog történni.

Ott hagyta őt, de óvatosságból reá zárta az ajtót. Elve volt, hogy az asszonyféle semmire sem alkalmas, s mindent elront, ha komoly dolgokba avatkozik. De Francziska nem feküdt le; sokáig ülve maradt ágyán s hallgatódzott. A porosz katonák az udvaron táboroztak s vigan nevetgeltek, danoltak. Mintegy tizenegy óráig dorbézolhattak, mert a zaj egy pillanatra sem szűnt meg. A malomban is nehéz léptek zaja hangzott időközönként, bizonyosan az

öröket váltották föl. De leginkább érdekelte őt az alatta levő szobából fölhangzó zaj. Több ízben lefeküdt a padozatra s úgy figyelt. Ide zárták Domokost. Sokáig hallotta egyhangú lépteit, s azután minden elcsendesült: bizonyára leült. Végre az egész ház elcsendesült s Francziska halkán kinyitotta ablakát és kikönyökölt.

Kivül fenséges éj volt. A hold az uszó fellegek mögül csak halványan világította meg a tájéket. A nagy fák megnyúlt árnyékai feketével szegélyezték a réteket, míg a fű a földetlen helyeken lágy zöld bársony színt öltött. De Francziska nem az éj titokzatos bájaiban gyönyörködött. Az öröket kereste, kiket a poroszok okvetlenül a vízpartra állítottak. Világosan kivehette árnyékaikat, melyek végig feküdtek a folyón. A malom előtt, a víz tulsó oldalán egyetlen egy volt; egy nagy fűzfa mellett állott, s ábrándosan a hold felé fordította arcát. Magas, erőteljes alak volt.

Miután így kikutatta a helyzetet, visszatért és leült ágyára. Egy óráig maradt így, gondolataiba mélyen elmerülve. Azután ismét hallgatódzott; az egész ház csöndes volt. Visszatért az ablakhoz s kinézett; de a hold kibukkant a fellegek mögül, s a perc nem látszott előtte alkalmasnak, mert újból visszahúzódott. Végre elérkezettnek vélte az órát. Az éj egészen elsötétült; az átelleni ór nem volt kivehető. Egy ideig hallgatódzott s végre elhatározta magát. Az ablak mellett egy vaslétra vonult föl a magtárig, de évek óta nem használtatván, a fölfutó repkény egészen benőtte.

Francziska bátran kilépett az ablakpárkányon s megragadta a vaslétrát. Szoknyái nagyon akadályozták a mászásban. Hirtelen egy téglá leszakadt a falról s hangos loccsanással a vízbe esett. Szerencséjére azonban a vizesés folytonos zaja elnyelte a loccsanást s ő merészen folytatta útját, lábával keresgélve a repkény között a létrafokokat. Domokos ablakával egy irányba jutván, megállott. Egy előre nem látott akadály csaknem elvette bátorságát; az alsó szoba ablaka távolabb volt a létrától, mint az övé, s kinyújtott kezével csak a sima falat érte el. Hát visszatérjen, a nélkül, hogy végrehajtsa tervét? Karjai lehanyatlottak s a Mosel folytonos zúgása szédíteni kezdte. Végre apró vakolatdarabokat tördelt a falról s azokkal Domokos ablakát dobálni kezdte. Nem hallotta, talán elaludt. Körmeivel újra neki esett a falnak. Már csaknem egészen kimerült, érezte, hogy mindjárt hanyatt esik, midőn végre Domokos lassan kinyitotta az ablakot.

(Folytatása következik)

Kemény legények.

Kétszáz esztendővel ezelőtt történt.

Landau híres pfalzi várból egy férfi jött ki lóháton, akinek megpillantása hátborzongatást keltett a szemlélőben. Arczának csufsága leirhatatlan, szemeinek nézése végtelenül vad. Ezt a csufságot csak fokozta egy rosszul hegedt sebhely, mely egész arczán huzódott végig, annak egyik felétől a másikig.

A lovagot egy egész falka szelindek ugrálta körül. Ezek, alig hogy a várkapun kiértek, valóságos hajtóvadászatot rendeztek minden élő teremtesre, a mi a szemük elé került. Legelőször is letepertek és megmarczangoltak egy fuvarost, aki az országúton, a szekere mellett ballagott. Majd neki rohantak egy

másik lovas embernek, akinek lovát annyira megvadították, hogy az levetette a gazdáját és világgá futott. Azután egy parasztleányról tépték le a ruhát s a rongyokat nagy csaholás közepette hozták el uruknak.

Ez pedig igen nagyon örült az ő kutyái mulatozásának. Szemei gonosz, vad tűzben égtek, és miközben oldalait fogta nevéttében, arcza valósággal pokoli kifejezést öltött. Látszott rajta, hogy sokért nem adja ezt a mulatságot.

Vala pedig ez az uriember Mélac francia tábornagy, a kegyetlenkedéseiről híres hadvezér, jelenleg a leigázott várnak teljes hatalmu parancsnoka. Aki szabad óráiban illetén módon szokott volt szórakozni. És jaj vala annak, aki kezet mert volna emelni az ő vérebeire!

Miközben nyugodtan tovább lovagolt, apró, véres szemei folyton a környéket kémlelték, hogy hol akadna megint valaki, akire kutyáit uszithatná.

Messze az uton egy férfit vett észre, aki szembe jött vele. Ahogy közelebb értek egymáshoz, Mélac látta, hogy az illető erőteljes, fiatal ember, a ruházata után ítélve valami idegen ország szülötte. A hatalmas vállakat rövid barna köpeny fődte s a széles karimája kalapot egy nagy sastoll diszította. A kezében egy jókora furkósbót, az övében meg egy széles kés: ez volt emberünk fegyverzete.

Mélac persze, hogy rögtön uszította reá a kutyáit.

Az idegen csodálkozva megállt. Amint azonban látta, hogy a kutyák vad csaholással rohannak reá, sietve az egyik erős utszéli fához ugrott, neki támasztotta a hátát és jól marokra fogta a husángját. A nehéz fegyver az erős ember kezeiben hatalmasan működött. Az ütések egymást érték, s a fiadorong, akármerre is csapott le vele a gazdája, kutyát nyomoritott.

Az ember csufosan elverte a kutyákat magáról.

Mélac folyton fokozódó dühvel nézte kedvenceinek a vereségét. Mikor látta, hogy egy-kettő döglötten terült el a földön, sarkantyuba kapta a lovát és dühtől tajtékzó szájjal támadt rá az idegenre:

— A pokol fia vagy-e, hogy bántani mered a kutyáimat?

— Majd mindjárt megértem az ur, hogy ki fia vagyok, csak ezt a pácztát verjem egy kissé hozzá a hátához! Hogy merte az ur a kutyáit reám uszítani?

Mélac valóságos csodálattal nézett erre a ficzkóra, aki még ő tőle sem ijed meg. Csunya, rekedt nevetés tört ki belőle.

— Hallod, ficzko, én ugy látom, hogy te nem csak a botoddal, hanem a nyelveddel is értesz a vagdalkozáshoz. Hol tanultál így vivni?

— Otthon, a szabad Svájcban. Ahol az ilyen fajta urakat, akik békés vándoremberekre uszítják az ebeiket, kutyástól együtt szokás agyonverni.

— Vigyázz magadra kölyök, pórul ne járj a nyelveddel. Honnan jössz? Hová mégy?

— Semmi köze hozzá. Mi jusson kérni különben?

— Azon a jusson, hogy én vagyok Mélac, ennek a várnak parancsnoka. Akinek nevét nemcsak ismerik, de félik mindenütt.

Az idegen meglepetve hátrált egy-két lépést, de azért büszkén nevezte meg a maga nevét.

— Gesztinen Jeromos vagyok, a szabad Svájcnak szabad polgára, s a szerencsémek akarom valahol megalapítani.

— Hiszen ez pompás dolog! Lép be az én

ezredembe. Ilyen emberekre, mint te, ott nagy szükség van mindig.

— Jó. De csakis azon feltétel alatt, hogy velem, mint szabad svájczival fognak mindig bánni.

— Helyes, itt a kezem rá! — felelé Mélae s együtt indultak vissza, a vár felé.

Jeromos minden bátorsága dacára is, furcsán érezte magát, mikor a boltíves sötét várkapu alá érkeztek, mikor az órség félelmetes dobpergés mellett fegyverbe lépett, s a mikor azt látta, hogy ő most teljesen ennek az embernek a hatalmában van. Mélae leszállt a lóról, s egy lépcsőnek tartott, mely a sánczárkok egyikébe vezetett le. Jeromos követte őt.

Az árokban Mélae egy éleset füttyentett, mire valamelyik eresztékből hirtelen egy rettentő nagy gímszarvas rohant ki — egyenesen neki Jeromosnak. Ez ügyesen kerülte ki a dőfést, eldobta a husángját és mindkét kezével erősen bele markolt a széles, lapátolt szarvak közé, hogy majd leszoritja a megvadult állatot. A szarvas szerette volna az embert vagy leteperni, vagy a levegőbe felhajítani, de egyik szándéka sem sikerült. A fiatal svájczit nem bírta sehogyan lerázni magáról, és sokáig tartott, amíg így tülekedtek a porondon, egymás erejét kimerítve.

Mélae meg csak nevetett, csak kaczagott az egész dolog fölött. Mikor pedig eléggé kimulatta magát, rákiáltott a szarvasra:

— Aktéon! Kuss!

A szarvas egyszerre abbahagyta a küzdelmet és engedelmesen nyúlt végig a földön.

Jeromos pedig, a fáradságtól még lihegve, a haragtól reszkető ajkakkal támadt rá Mélae-ra:

— Ez volt az ígélet? Mi? Úgy látszik, hogy az úr az eféle dolgokkal szórakoztatja a katonáit. Hát most vagy a nemesi szavát adja nekem, hogy engem rögtön szabadon bocsájt, vagy én az urat itt ütöm le, mint egy vad tulkot, mielőtt még segítség után kiabálhatna.

Mélae pedig csak folyton nevetett.

— Hallod, te svájczfiu. Hiszen én kötözni való bolond volnék, ha egy ilyen katonát, a minő te vagy, magamtól eleresztenék. Szó sincs róla. Maradsz nálam, közvetlen mellettem, és leszel — hadnagynom.

*

Mélae és Jeromos a legjobb barátok lettek. Sok harcban, kalandban vettek még együtt részt, sok hírt és dicsőséget szereztek a francia fegyvereknek, és még több vagyont maguknak. Mikor pedig Mélae a malplaqueti csatában (1709. szeptember 11-én) elesett, Jeromos örökölte az egész óriási vagyonát.

ANEKDOTÁK.

Udvarias. *Úr:* Nagysád, úgy látom, afele korlátolt embernek néz engemet?

Kisasszony: Kérem, kérem, én senkit sem ítéllek meg a kinézése után.

Tanítás közben. *Tanár:* Most tehát elérkezünk volna a Nagy- vagy Csendes-Óceánhoz. Ezt azonban ezuttal át fogjuk ugorni és a . . .

Bíró előtt. *Bíró:* Vádlott, házas ön?

Vádlott: Nem, kérem, de fülig szerelmes vagyok.

Az aszfaltbetyár. *Hölgy:* Uram, ön megfeddik magáról!

Úr: Hogyan is képzelheti, hogy az ön jelenlétében még magamra is tudjak gondolni?

A tehetséges író. Igazgató úr, ha nem tet-szenék esetleg ez a szomorujátékom, hát csak tessék szólni. Igen szívesen csinállok belőle egy vigjátékokat vagy egy ballettet.

A divat. *Eszkimó:* (a Spitzbergák jégmezőin találkozik az északsarki utazókkal): »Szolgálhatok anizksz-kártyákkal, uraim?»

A hivatás magaslatán. *Törvényszéki elnök:* Hallja maga Nagy András, én csak azt a rendkívüli ügyességet csodálom, amivel maga ezt a be-törést, még hozzá egyedül, elkövette.

Vádlott (büszkén dülleszt ki a mellét): Hja, nagyságos elnök úr, meg akartam mutatni az urak-nak, hogy a mi szakmánk manapság már miket pro-dukál. Ugy-e, hogy mi sem állunk hátrább, mint a többi művészek?

Olvásóink figyelmébe ajánljuk a következő köny-veket:

1.

Vasuti élet.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

Ebben a művében szerző keresetlen egyszerű-séggel, de megrázó színekben festi a vasuti életnek fáradsalmait, kinlódását, nehézségeit, de különösen ezernyi veszélyeit, s a történetek, melyeket itt el-mond, igazán megható részleteket tárnak fel az olvasó előtt ebből a ritka nehéz életből. A könyv annál értékesebb, mert szerző a benne szereplő embereket mind ismerte, a velük történt borzalmas eseményeket részben közvetlenül is megfigyelte. Aki elolvasta ezeket a történeteket, az más szemmel fogja nézni a vasuti embert és más véleménnyel lesz annak szolgálata felől. A könyvet tagjaink le-szállított árban, 60 krajczár beküldése mellett ren-delhetik meg kiadóhivatalunkban.

2. Most jelent meg a

Bumli.

— Irta: **Temesváry Alajos** —

Lapunk szerkesztőjének ezen újabb könyvé-ről elég annyit mondanunk, hogy aki a vasuti élet-nek derűs oldalait, kaczagató fonátságait is meg akarja ismerni, az olvassa el a Bumlit. Nem fogja sajnálni sem a fáradságot, sem a pénzt, amit reá fordított. Csak arra a néhány vig dologra kell utal-nunk, ami lapunkban a szerző tollából eddig meg-jelent és mindenki tisztában lesz azzal, hogy jó könyvet kap pénzeért. Ára *egy korona*, mely lapunk kiadóhivatalához küldendő be.

Aki egyszerre rendeli meg mind a két könyvet, azokat összesen két koronáért kapja.

E két könyvnek nem volna szabad hiányoznia egy vasutas házában sem.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

575. sz. előfizető. Az illető pénztár működését nem ismerjük. Részünkről mindamelllett — nem ajánljuk.

Muki. Kívánságának a legnagyobb készséggel teszünk eleget. Ime a kérdéses tiz parancsolat:

1. parancsolat: A feleséged kívánságainak mindenkor tégy eleget és soha ne duzzogj, ha sokat akar.

2. *parancsolat*: Szabad időben ne szökjél meg otthonról, hanem mulatásd a feleségedet.

3. *parancsolat*: Feleségedet mindenkoron a legszebbnek, legjobbnak és legokosabbnak tartsad.

4. *parancsolat*: Ha szomjas vagy, ne fuss a kocs-mába, hanem a feleséged csókjaival oltsd szomjuságodat.

5. *parancsolat*: Kártyáznod csak otthon szabad a feleségeddel, dohányozni pedig csak akkor, ha ő megengedi.

6. *parancsolat*: A feleséged főztét mindenütt dícséred. Még akkor is, ha megbetegszel tőle.

7. *parancsolat*: Légy mindenben takarékos, hogy új ruhákra jusson a feleségednek.

8. *parancsolat*: Ha feleséged egy pár fazekat tör el a fejedén, tekintsd azt a legnagyobb élvezetnek.

9. *parancsolat*: Ne kívánd, hogy a gyerekeket feleséged ringassa, a pelenkákat ő tisztogassa, hanem végezd helyette te.

10. *parancsolat*: Ne kívánd meg soha a más feleségét és ne kacsintgass szép leányzókra.

V. K. I. Az állami távirda-építések egytől-egyig m. kir. posta- és távirótisztek. Minősítésük, előképzettségük ugyanaz, mint a többi posta- és távirdatiszteké (vagyis érettségi vizsga és posta-távirdatanfolyam), ezenfelül azonban különös jártasságot kell szerezniök az elektrotechnika ágazataiban s annak gyakorlati művelésében. Ebben az irányban még külön szakvizsgát is kell tenniök, de már mint kész tisztviselőknél. Figyelmeztetjük, hogy az ilyen helyek elnyerése igen nehéz, és ha sikerül is, hát bizony csak hosszú évek múlva sikerülhet. Mert a posta- és távirótisztek között nagyon sokan aspirálnak rá, az építési állások száma pedig nagyon csekély. Aki még nem is posta- és távirótiszt, az erre az állásra hiába pályáznék.

Válaszbélyeget a kecskeméti vasuti árvaház javára fordítjuk.

B. Á. *Koskócz*. A szabályok erre nézve nem intézkednek ugyan, de illetékes helyről nyert információ alapján a következőkről értesíthetjük:

Jövőben, ha a leányka netán megbetegednék, ön, mint a betegsegélyző-pénztár tagja, de egyúttal szolgálati főnök is, küldje el a betegtárczát a d.-i pályorvosnak, aki a gyermeket ezen a czimen kezelni köteles. A gyógyszerek kiutalása természetesen szintén a betegpénztár terhére történend. Tekintve azonban a nagy távolságot, az értekezés késedelmes voltát, kérdéses, hogy súlyos betegség esetén ez az eljárás előnyére válik-e akár önnek, akár a beteg gyermeknek.

Legjobb volna, ha ebből a konkrét esetből kifolyólag egy indokolt felterjesztést tenne az üzletvezetéshez, kérve azt, hogy ebben a dologban elvi döntés provokáltassék abban az irányban, hogy a betegpénztári tagok igényjogosult hozzátartozói, ha ávol a családtól, de oly helyen tartózkodnak, ahol van pályorvos, ez által gyógykezeltessenek. Mert igen sokan vannak ám ebben a helyzetben, főként, akiknek iskolába járó gyermekeik vannak.

Az eddig felmerült és kifizetett gyógytári számlát, az orvosi rendelvények csatolásával, terjeszse be az üzletvezetéshez és kérje az összegnek visszatérítését.

Iródeák. Szives ajánlatát sajnálatunkra már nem fogadhatjuk el. Éppen a múlt héten töltöttük be a segéd-szerkesztői állást — amennyiben egy új ollót vettünk.

Háziasszony. Az a baj, hogy a benzinnel seholsem bánunk ugy, ahogy kellene. Ha a ruhából benzín segélyével akarunk zsirfoltokat eltávolítani, nem szabad a benzint a ruhán szétörzöszölni. Mert ezzel a szétörzöszöléssel csak azt érzük el, hogy a benzín által felolvasz ott zsirt is csak még jobban széjjeldörzöszöljük, anélkül, hogy a ruhából eltávolí-

tottuk volna. Innen van, hogy az ilyen tisztítás után a foltok csakhamar megjelennek megint sőt nagyobbak, mint előzőleg voltak. Hogy a benzinnel való tisztításnak eredménye legyen, következő módon kell eljárunk: A kitisztítandó ruhadarabot annak zsirfoltos helyével tegyük rá egy három vagy négyszeresen összehajtogatott itatóspapírra, a benzint öntsük rá a foltos helyre, azután ugyancsak három vagy négy soros itatóspapírost tegyünk a ruha tetejébe, rá a benzines helyre. Vagy hideg vasalónak, vagy egyéb nehéz és alkalmas tárgynak reá helyezése által a benzín, mely már feloldotta a zsiradékot, az itatóspapíros által felszivatik, s a foltok nyoma vész. Ennél az eljárásnál az a fő, hogy gyorsan járjunk el, nehogy a bezinnek ideje legyen az itatóspapíros rányomása előtt elpárologni.

Papp István, S.-A.-Ujhely, 41 korona 40 fillért; *Erős Imre, Murány*, 22 korona 40 fillért; *Szelkó János, M.-Hosszú-rét*, 18 korona 90 fillért; *Máté Kertész Mihály, Uj-Székely*, 17 korona 75 fillért; *Csáky István, Arad*, 13 korona 90 fillért; *Keszi János, Jólesz*, 10 korona 20 fillért; *Buzek Géza, Budapest*, 3 korona 24 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — *Perényi János, Debreczen*, 3 korona 40 fillért november hóra; *Kovács Lajos, Budapest*, január, február, márczius és április hónapokra; *Mohay István, Predeál*, január, február, márczius és április hónapokra; *Horváth Pál, Szt.-János*, december, január, február és márczius hónapokra, fölöslege 40 fillér; *Fuchs János, Budapest*, február és márczius hónapokra; *Hustyik Pál, Budapest*, február hóra; *Aradi Ferencz, Ujpest*, január és február hónapokra; *Rentka István, Budapest*, december hóra, fölöslege 2 korona; *Vetlényi Antai, Arad*, márczius és április hónapokra; *id. Gönczy Károly, Szatmár*, márczius és április hónapokra; *Miklós Gyula, Győr-Révfülu*, márczius és április hónapokra; *Lézinger István, Ó-Barok*, márczius hóra; *Galancsér Gábor, Budapest*, április és május hónapokra; *Weisz Lázár, Nagy-Várad*, április és május hónapokra; *Dudás Márton, Szeged*, április és május hónapokra; *Deák Ferencz, Budapest*, április és május hónapokra; *Tolnay Győző, Budapest*, május hóra; *Cserkovits Béla, A.-Sárisáp*, május hóra; *Cornidesz Károly, Felka*, április, május és június hónapokra; *Hegedüs József, Szolnok*, április, május és június hónapokra könyveltük. — *Augusztin István, Belovár*, a kért könyveket elküldtük.

Altisztek előléptetése a magyar királyi államvasutaknál.

A m. kir. államvasutak igazgatósága az elmúlt héten tette közzé az altisztek ezidei előléptetését, a mely 1901. április hó 1-től érvényes.

Bár ez az előléptetés, tekintve az altisztek nagy számát, korántsem mondható valami fényesnek, jól esett látnunk, hogy főként egyesületünk tagjai közül igen számosan vannak a kitüntetettek között. Szolgálatot vélünk teljesíteni olvasóinknak, ha az előléptetési névsort a maga teljességében közöljük:

Kinevezettek hivatalnokokká: Littomericzky Nándor áll. el., Bolya Hugó áll. felv., Fülöp Pál áll. felv., Krempászky Andor áll. felv., Kiss Ernő áll. felv., Schwarcz Izsák áll. felv., Varga Lajos áll. felv., Höngig István ir. alt., Tipula Zoltán áll. felv., Takáts Ernő áll. felv., Buzeczky Béla áll. felv., Vas Dávid áll. felv., Csink Lajos áll. felv., Lengyel Viktor áll. el., Vadnai Dávid áll. el., Morócza Géza áll. el., Karpinszky Lajos ir. alt., Huszár Hugó ir. alt., Kufrik Antal ir. alt., Babos Jenő ir. alt., Szarvassy Mihály ir. alt.

Előléptek: Az I. rangfokozat 2. osztályából az 1. osztályba: Frankel Frigyes műv., Fischer József mozdít., Kovács János műv., Linek Ferencz műv., Dreszler József műv., Kael Károly műv.

Az I. rangfokozat 3. osztályából a 2. osztályba: Braun Emil műv., Lanča János műv., Kahle Frigyes mozd., Bacso Pál mozd., Sárly Sándor mozd., Lakatos Gyula mozd., Popp Máttyás mozd., Kökényessy Szilárd mozd., Jankovich Sándor mozd., Lábár István mozd., Schilling Károly műv.

Kinevezettek: A II. rangfokozat 1. osztályából az I. rangfokozat 3. osztályába: Sebestyén (Sebastiancsics) Márton mozd., Pilsy János gépf., Mayer Miklós mozd., Alt János mozd., Rudnyák Károly műv., Rónay Bernát Bertalan műv., Pethe János műv., Szigeti Bálint kompint., Müller Iván műv., Deák Ferencz műv., Waleha Pál műv., Rác László műv., Oberbauer József műv.

Elöléptek: A II. rangfokozat 2. osztályából az 1-ső osztályba: Obradovits Mita hajókorm., Vior Illés hajókal., Tenkoni József mozd., Jámbor Elek műv., Ferencz Endre műv., Kálmán Mózes műv., Dvorzácsek Ede műv., Szerényi (Schärfeneder) Nándor műv., Palugyay Bertalan műv., Pehacsek Ferencz műv., Bayerl Vincze főrakt., Püspök Pál pfelev., Pígal József pfelev., Urányi Ferencz pfelev., Müller Gyula áll. el., Dániel Sándor pfelev., Rudnay Lajos András kompint., Fiehl Mihály főrakt., Fehérváry Ferencz főrakt., Skorka Mihály főkocsim., Hirling Sándor főkocsim., Rádai Flóris pfelev., Luffert Frigyes mozd., Puskár László műv., Németh Lajos műv., Székely Sándor műv., Czétényi Zsigmond műv., Horovitz Mór Miksa műv., Beranek József áll. el., Mándy Armin Lőrincz v. főkal.

A II. rangfokozat 3. osztályából a 2. osztályba: Zehrer Ambrus pfelev., Fries János műv., Hirtzer Ferencz műv., Varga Lajos műv., Czétényi György műv., Szántó József műv., Fodor Zoltán Máttyás műv., Strausz Ferencz Lajos műv., Csiszér Elek műv., Alexy Lajos műv., Fürst Kálmán műv., Homolya Sámuel András műv., Kiss Máttyás műv., Bary János műv., Lysek Albert Béla műv., Sarudy Ákos műv., Peschkó Zsigmond Armin műv., Szentandrassy Géza műv., Alloni Gyula Antal műv., Bogár László Lajos műv., Wessely József műv., Kovács Mihály műv., Kondor József műv., Girisch József főrakt., Ladányi Győző főmozdv., Višhrad Károly áll. el., Papácsy Pál főrakt., Terényi István főrakt., Farkas István főrakt., Holupka András főmozdv., Kállai János főmozdv., Pataky József főmozdv., Reiherzer Lajos főrakt., Lassu Antal pfelev., Pflingstgräf János főrakt., Riglay Frigyes pfelev., Kuttler József főrakt., Pásztor Gyula főrakt., Sándorfy Ede főmozdv., Zaubek Adolf pfelev., Handl Károly pfelev., Peznyik György Sámuel táv.-felv., Szabadosi (Frey) Miksa pályaf., Kálnai Gyula főrakt., Bányai (Utratta) János áll. el., Ripperger Gyula mozd., Földváry Gyula mozd.

Kinevezettek: A III. rangfokozat 1-ső osztályából a II. rangfokozat 3. osztályába: Ressel Rezső rakt., Grinčič József áll. felv., Frank Miklós áll. felv., Hadászi Károly mozd., Englmayer Márton pfelev., Hain János áll. felv., Baumann Ferencz rakt., Somossi Ignác rakt., Szirányi Rezső áll. el., Zsarnoviczky Gusztáv mozd., Körber Máttyás mozd., Egyházi János pfelev., Szabó József pfelev., Kólos Herman rakt., Gallasz Sándor áll. el., Metovics György pfelev., Fischer Sándor rakt., Hódosi Ferencz áll. el., Simonyi János mozd., Somogyi Gyula mozd., Takács Ferencz mozd., Némethy Géza mozd., Hehn János Lajos mozd., Kovács Márton mozd., Andre József mozd., Kohlhammer Zsigmond rakt., Pleva Antal áll. felv., Suskovič János mozd., Hokkes János mozd., Vas Sándor rakt., Bene János rakt., Hajós Keresztély szerfelv., Kőszegi Ferencz áll. el., Sonabend Sándor táv.-fel., Tegyei Ferencz pfelev., Kovács Antal áll. el., Colombó Jerkó pfelev., Andori György Rajmond pfelev., Karkovszky János ir. alt., Szabó József áll. el., Ruttner József áll. felv.,

Nedeczky Ottó pfelev., Banna Géza pfelev., Regelsberg Hugó ir. alt., Kunz Henrik mozd., Olbert Emil Hugó mozd., Kovács Imre rakt., Magyera József mozd., Zalai (Zirkelbach) Károly pfelev., Ruiss József mozd., Binder Antal mozd., Szoyka Károly mozd., Stefany István áll. felv., Hubay Alajos rakt., Zachradnik Károly mozd., Krancsevics Menyhért mozd., Apahideán Miksa rakt., Beke János rakt., Nagy Sándor mozd., Tóth István áll. felv., Radimeczky György pfelev., Marinka Antal áll. el., Biró Gyula kocsim., Madarász Jenő pfelev., Sztankovics Gyula hidm., Könyi Gusztáv áll. felv., Schreiber Károly szer. felv., Memlauer Alajos pfelev., Czintula Károly pfelev., Vása József áll. felv., Ujházi Aladár szer. felv., Jost Károly József ir. alt., Pataki (Zirkelbach) Imre pfelev., Sipka Pál pfelev., Minich József áll. el., Pöchtigan Imre áll. el., Wandler János tart. alt., Simon József áll. el., Onody Gyula áll. felv., Löbl Ignác áll. el., Gerlich György főkal., Droppa Imre pfelev., Gyurtsy Sándor pfelev., Roller József pfelev., Gebhardt Péter mozd., Kassai Albert mozd., Sváty Lipót szer. felv., Bányai János rakt., Szalaközy Sándor áll. el., Greger József áll. felv., Fritsch Vilmos ir. alt., Kovács Károly áll. el., Moczik József főkal., Veitzner Ede főkal., Damó Géza áll. el., Mikus Dániel ir. alt., Neufeld Zsigmond ir. alt., Angelotti Zsigmond ir. alt., Deeczky Imre ir. alt., kaploni Rác Ákos főkal., Mihalkó Béla ir. alt., Déri Ödön ir. alt., Lomjanszky István főkal., Kovács János főkal., Nagy Gyula főkal., Stein Áron Armin ir. alt., Fironics István főkal., Rösenthaller János főkal., Kremniczky József főkal., Mester György mozd., Hofstädter József mozd., Schmidt Miklós mozd., Koszoru József mozd., Góth Lajos mozd., Sebestyén Károly mozd., Lapu Károly mozd., Nagy Pál mozd., Dinda Árpád mozd., Békési Gyula mozd., Tárnoki Antal mozd.

Ezen kinevezéssel kapcsolatosan: az állomási felvigyázók *kezelő altiszti*, a főkalauzok *vizsgáló főkalauzi*, a mozdonyvezetők *főmozdonyvezetői*, a raktárnokok *főraktárnoki*, a kocsimesterek *főkocsimesteri* címet kaptak.

Újonnan kinevezettek, és pedig 1901. május hó 1-től való érvényességgel: Schmidt Mihály v. lak. a szolgáló I. rangfokozat 1-ső osztályából az altiszti II. rangfokozat 3-ik osztályába főkocsim., végleges. Schenek András alműv., Koller József alműv., Neumann Mór alműv., Pöltener Károly alműv., Zsoldos Hubert alműv., Keleti László alműv., Bessenyei Károly alműv., Moldt József alműv., Reusz Gusztáv alműv., Démusz Károly alműv., Hausz Ferencz alműv. — művezetővé, Tóth Lajos, Nagy Károly és Uprimny Mihály fővizsgáló-lakatos főkocsivizsgálóvá ideiglenes minőségben az altiszti II. rangfokozat 3-ik osztályába. (Folytatjuk.)

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Alkalmi vétel.

Egy faragott, szekrényes szőnyeg-diván 35 frtért, egy matraczos bordeauxbőr-diván 12 frtért, egy kéttámlás ugyanolyan diván 12 frtért és 3 rétü matraczok 4 frttől feljebb azonnal eladók.

Vidéki megrendelések, javítások olcsón és pontosan eszközöltetnek. Budapest, Sajó-u. 2.

Fülöp Béla.

Hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, hogy miután a **Magyar Királyi Pénzügyminiszterium** ellenőrző közegei a Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték (**VIII. sorsjáték**) I. osztályára szóló sorsjegyeket felülvizsgálták, azok a főelárúsítóknak elárúsítás végett kiadattak.

Az I. osztály huzása 1901. május hó 22-én és 23-án tartatik meg. A huzások a **Magyar királyi ellenőrző hatóság** és királyi közjegyző jelenlétében, nyilvánosan történnek a huzási teremben (IV. Eskü-tér, bejárat a Duna-utca felől). — Sorsjegyek a Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték valamennyi elárúsítóinál kaphatók.

Budapest, 1901. évi április hó 21-én.

Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték Igazgatósága.

Lónyay.

Hazay.

Buschmann F. könyvnyomdája Budapest (Haris-Bazár).